

soudních projevech osob, které z ohledu na příbuzenský svazek mají práva svědectví se vzdáti, jelikož dobrodiní § 152 tr. ř. zákonem normované platí jen pro osoby v paragrafu tom uvedené, nikoli ale pro obžalovaného. Výpovědi těchto, dobrodiní § 152 tr. ř. požívajících osob, učiněné mimo soud, nejsou výpovědi svědecké, a proto projevy jejich jako jiné skutečnosti vnějšího světa, mohou tvořiti předmět výpovědi svědecké osoby, která je slyšela, a soud nalézací může, dosvědčil-li svědek, že takový projev se skutečně stal, této při hlavním přelíčení předvedené skutečnosti jako každé jiné vedle § 258 tr. ř. použití za zdroj svého přesvědčení dle zásady volného uvažování, aniž se tím předpis § 152 tr. ř. porušuje, jelikož takový projev, třeba zjištěný, nerovná se přece výpovědi svědecké před soudem učiněné, byť i jemu nebylo lze upřítí jakési průvodní moci.

Čís. 145.

Těžké uškození na těle jest jen objektivním znakem vyšší trestnosti zločinu loupeže dle § 195 tr. zák.

(Rozh. ze dne 26. února 1920, Kr I 64/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Eduarda K. do rozsudku zemského trestního jako výjimečného soudu v Praze ze dne 9. prosince 1919, jímž uznán byl vinným zločinem loupeže dle §§ 190, 192, 193 a 195 tr. z., zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), b), c) tr. z. a přestupky dle §§ 32 a 36 zbroj. pat. ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. z.

Důvody:

Pro veřejné přelíčení přichází zmateční stížnost obžalovaného Eduarda K. v úvahu již jen potud, pokud, opírajíc se o důvod § 281, čís. 10 tr. ř., běře v odpor použití trestního ustanovení § 195 tr. z. vzhledem k loupeži, spáchané dne 5. února 1919 na Janu S., při níž tento poraněním utrpěl těžké poškození na těle ve smyslu § 152 tr. z. Pokud stížnost běře povahu zranění jako těžkého poškození ve smyslu § 152 tr. z. v odpor, poněvadž prý zraněný sám udal, že vůbec neležel a jen po 3 týdny ambulantně lékařsky byl ošetřován, sluší poukázati ji na skutková zjištění rozsudku a předpis § 288, č. 3 tr. ř., jenž soudu zrušovacímu brání, by od skutkového podkladu odsouzení při přezkoumání tohoto po stránce právní se odchýlil. Po stránce materiální označuje stížnost podřadění činu pod § 195 tr. z. právně mylným a zmatečným, poněvadž soud nezabýval se vůbec otázkou, v jakém vztahu bylo těžké zranění s úmyslem pachatelovým. Zmateční stížnost zastává totiž náhled, že nestačí pouze objektivní výsledek dle § 152 tr. z., nýbrž výsledek ten musí prý býti pachatelem alespoň in eventum zamýšlen, má-li nastati trestnost loupeže dle § 195 tr. z. Než pro tento náhled není v zákoně podkladu. Pro obor platného trestního zákona platí vůbec zásada, že jsou-li při pachateli subjektivní předpoklady viny ve směru určitého zločinu, pro trest-

nost rozhoduje objektivní povaha skutku a že pachatel zodpovídá za okolností, jež zločinu objektivně přitěžují, není-li v zákoně výslovně jinak nařízeno (viz ku př. §§ 167 a), 86, odst. 2). Pro takovouto výjimku není podkladu ve znění § 195 tr. z., jenž přiřaděn jest k řadě trestních paragrafů, trestnost loupeže vesměs dle objektivního výsledku stupňujících. Nepochybným dokladem proti náhledu stěžovatelovu jest však ustanovení § 141 tr. z. o loupežném zabití vzhledem k § 135, č. 2 tr. z. o loupežné vraždě. Ustanovení o trestnosti loupežného zabití dle § 141 tr. z. bylo by úplně zbytečné a nemístné, kdyby smrtelný účinek loupeže musil býti pachatelem zamýšlen, poněvadž by pak šlo vždy o zločin loupežné vraždy, jenž se právě tímto úmyslem od loupežného zabití rozlišuje. Není-li však třeba, by úmysl pachatelův v případě § 141 tr. z., jenž tvoří patrně jen další stupeň trestnosti loupeže, pojímal v sobě výsledek smrtelný, nutno totéž tvrditi i ohledně výsledku dle § 152 tr. z. v § 195 tr. z. požadovaném, to tím spíše, když jak v případě zabití (viz § 140 tr. z.), tak v případě těžkého poškození (§ 152 tr. z.) zákon předkládá tentýž úmysl nepřátelský, jenž při loupeži nemůže býti pochybným. K vývodům zmateční stížnosti budiž jen ještě podotknuto, že obviněný sám vyloučil ve svém seznání toliko úmysl, napadeného usmrtiti, soud pak vzal prokázaným úmysl pachatelův, napadeného omráčiti, kterýžto úmysl zajisté nevylučuje alespoň eventuální úmysl — vulnera non dantur ad mensuram — těžce poškoditi. Poukaz soudu na podmínky první věty § 155 a) tr. z. nemá s hlediska § 195 tr. z. významu, poněvadž toto místo zákona poukazuje citováním § 152 tr. z. výslovně na těžké poškození ve smyslu tohoto paragrafu.

Čís. 146.

Pokles kupní síly papírových peněz neospravedlňuje, aby výše škody, rozhodná při majetkových deliktech pro jejich kvalifikaci a trestnost, byla počítána na základě zlaté měny; rozhodují i nadále zákonné sazby hodnot, čítané ve měně platné v době činu.

(Rozh. ze dne 26. února 1920, Kr II 122/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného J. B. do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti, pokud jím byl vinným uznán zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. z.

Důvody:

Vývody, jimiž stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti dle č. 4 a 10 § 281 tr. ř. spadají dle povahy věci vlastně v jedno. Stížnost zastává stanovisko, že zákonnou měnou bývalého Rakouska a tedy i republiky Československé je měna zlatá, takže v této měně bylo i odhadnouti i posouditi hodnotu ukradeného zboží obžalovaným na sebe převedeného. Ve směru tomto dlužno poukázati k předpisu § 99 tr. ř., dle něhož škodu